

DIUMENGE XXIII DURANT L'ANY (A)
25 ANYS DE PROFESSIÓ DELS PP. TONI POU I JORDI AGUSTÍ PIQUÉ
HOMILIA DEL P. ABAT JOSEP M. SOLER
10 DE SETEMBRE DE 2017
Ez 33, 7-9; Rm 13, 8-10; Mt 18, 15-20

*L'únic deure vostre ha de ser el d'estimar-vos els uns als altres. Així, sense admetre excepcions, ho ha dit sant Pau. És, germans i germanes, una conseqüència del manament de Jesús: Estimeu-vos els uns als altres, tal com jo us he estimat (Jo 13, 34). Una comunitat cristiana, l'Església tant a nivell local com universal, no és merament una associació centrada en unes creences determinades, ni una organització dedicada al culte i a les bones obres com una ONG més. La comunitat cristiana, l'Església entera, mentre professa la seva fe en el Déu U i Tri i li dóna gràcies pel seu amor i per la bonesa de les seves obres, s'ha d'anar construint cada dia com una comunitat d'amor. No n'hi ha prou que compleixi els deures de justícia, cal complir els deures de la caritat, de l'amor gratuït. L'amor als altres és el centre de tota la vida eclesial. Com diu també sant Pau, *si no estimés, no seria res* (1C 13, 2).*

És en aquest context d'estimar-se *els uns als altres* de què parlava la segona lectura que s'insereix, també, l'evangeli que ens ha estat proclamat. L'Església és una comunió de germans, una comunitat de deixebles de Jesús que s'estimen els uns als altres i que saben que el Senyor ressuscitat és present enmig d'ells. Però el fet de ser cristians, no elimina la feblesa personal ni la inclinació egoïsta. Per això, Jesús dóna uns criteris pràctics, pastorals, sobre com cal actuar en cada comunitat cristiana concreta quan un *germà peca*. Aquí *pecar* no vol dir cometre públicament una falta petita, ni fa referència tampoc a les faltes privades, ni a les febleses personals que cal suportar amb paciència. Fa referència a un mal comportament greu i públic, que pot causar escàndol i que, per tant, cal eradicar. El procediment que indica Jesús és ple de respecte i d'amor per al germà que ha pecat i alhora exigent en la superació del mal comportament. Aquest procediment tal com l'exposa el Senyor pot tenir tres moments. Primer, anar a trobar el germà i, en una entrevista personal, de cor a cor, fer-li veure el mal que es fa ell mateix i el mal que fa a la comunitat. Si això no servís de res, cal recórrer després a *dos o tres testimonis* que l'ajudin a reflexionar i a canviar d'actitud. Si això tampoc no donés cap resultat, aleshores cal reunir tota la *comunitat* cristiana i parlar-ne per tal que el germà que ha *pecat* s'adoni que tots es dolien del seu mal comportament escandalós, el desaproven i desitgen la seva conversió. Si ni així no en fa cas, menyspreant els sentiments del seu germans en la fe, ell mateix demostra que no se sent integrat a la comunitat i a l'estil de vida cristià, i, per tant, cal tenir-lo com un estrany, com a algú foraster respecte a la comunitat des del moment que ell mateix se n'ha separat. Jesús diu: *com si fos un pagà o un publicà*. Però ell mateix va dir en una altra ocasió *que els publicans i les prostitutes ens podrien passar al davant en el camí cap al Regne de Déu* (cf. Mt 21, 31). És a dir, que el germà expulsat de la comunitat, si es converteix, torna i demana perdó, podrà ser readmès a la comunitat cristiana. Perquè la regla suprema és l'amor.

Després de descriure aquest procediment de correcció fraterna i de crida a la conversió per part dels germans, el Senyor feia dues afirmacions importants. La primera, que el *Pare del cel* cooperarà eficaçment amb els deixebles que estem a la *terra*. Tant pel que fa a donar validesa a les decisions legítimes que els pastors del poble de Déu preguin en l'àmbit del perdó, com pel que fa a escoltar la pregària dels deixebles aplegats en nom de Crist. Això invita els deixebles a no actuar envers el germà que ha pecat ni a prendre l'opció de perdonar o no, sense abans haver-ho portat a la pregària perquè el Pare ajudi a fer un bon discerniment de què és més conforme a l'amor i suposa un millor criteri de bon govern.

I la segona afirmació important, fonamental, que feia el Senyor és que ell està *enmig* dels germans reunits. Ressuscitat és present a l'Església i en cada comunitat per petita que pugui ser, ni que siguin *dos o tres*.

Aquesta promesa del Senyor ha donat lloc als monestirs, que apleguen un grup de germans o germanes tenint com a centre de la vida comunitària el Crist ressuscitat i com a missió principal la pregària viscuda, a partir de les paraules de Jesús a l'evangeli d'avui, en comunió amb tots els homes i dones del món. En aquest aplec fratern, hi tenen un paper fonamental les paraules de sant Pau: *l'únic deure vostre ha de ser el d'estimar-vos els uns als altres*. Sant Benet mateix estableix una escola del servei diví (cf. RB Pròleg, 45) en la qual s'aprèn i es fa pràctica de servir en l'amor els germans. Sant Benet recull, a més, l'ensenyament de l'evangeli d'avui quan, a la Regla, estableix la manera de corregir els germans que han *pecat*. I sobretot, pel que fa a la presència del Crist ressuscitat enmig de la comunitat monàstica, amb tot el que això suposa per les relacions frateres a l'interior del monestir i per l'acolliment de les persones que s'hi posen en contacte. Podríem dir que, per sant Benet igual com per sant Pau, *estimar és tota la Llei*.

Ho proclamem avui que ens omple de goig el 25è. aniversari de professió monàstica dels PP. Antoni Pou i Jordi Agustí Piqué. La seva vida de monjo, sota el guiatge de l'Evangelí a l'escola de sant Benet i nodrida per la pregària, la viuen al servei dels altres en l'estudi, en l'acompanyament espiritual, en la docència i en l'evangelització a través de la bellesa artística. Avui renoven davant nostre el seu compromís de fidelitat a Jesucrist com a monjos d'aquesta nostra comunitat de Montserrat. I repeteixen la pregària confiada del dia de la seva professió solemne "Rebeu-me, Senyor, segons la vostra paraula i viuré; que no em vegi confós en la meva esperança" (Ps 118, 116; RB 58, 21). Nosaltres els acompanyem amb afecte i els portem en la pregària perquè puguin portar cada dia a terme *el deure* d'estimar del qual parlava sant Pau, ho fem amb les paraules de la invocació de l'Església al moment de la consagració monàstica: "que siguin homes de cor misericordiós, que siguin ben humans envers el qui pateixen, que siguin sol·lícits a servir els germans, que siguin ben arrelats en la pau i en la joia, que no anteposin res a l'amor de Jesucrist" (cf. Ritual de la Professió solemne), per tal que en totes les coses de la seva vida "Déu sigui glorificat" (cf. RB 57, 9).